

מ"ת 54417/09/19 - מדינת ישראל נגד איליס אבו דיב

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 54417-09-19 מדינת ישראל נ' אבו דיב (עציר)
תיק חיצוני: פל"א 402905/19

בפני כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל
מבקשת מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד לוי וביטון-הראל
נגד
משיב איליס אבו דיב (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד זילברברג

החלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה

אישום ומחלוקת:

1. בפני בקשת המבקשת למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בעניינו, שהוגשה ביום 23.09.19 יחד עם כתב אישום המייחס למשיב עבירות של נשיאת נשק ותחמושת שלא כדין וחבלה בכוונה מחמירה (סעיפים 144(ב) ו-329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בהתאמה), בגין אירוע שארע ביום 12.09.19.
2. ב"כ המלומד של המשיב אינו חולק על קרות האירוע ומיקד טיעוניו בשאלת זיהויו של מרשו כמבצע העבירות.
3. עתה בפני טיעוני ההגנה שהובאו בכתב ובעל-פה, טיעוני התביעה שהובאו בעל-פה, וחומר החקירה.

המעשים המיוחסים למשיב:

1. בין משפחת המשיב לבין משפחת אלגאברה קיים סכסוך מתמשך, והוא הרקע למעשים שכוונו נגד יוסף ומוסטפא אלגאברה.
2. ביום 12.09.19 בשעת בוקר בכפר קאסם נהג מוסטפא ברכב בו הסיע את יוסף, וכשעברו ליד מקום עמדו של המשיב, קילל אותם המשיב ומוסטפא הגיב בקללות מצדו.
3. אז שלף המשיב נשק שנשא עמו וירה לכיוונם של יוסף ומוסטפא, כשהיו במרחק של מטרים ספורים ממנו, וקליע שחדר לרכב פגע בפניו של יוסף, שנזקק לטיפול רפואי בפצעים שטחיים שנגרמו לו.
4. מוסטפא ויוסף נסעו מיידית למוקד חרום ומשם נלקח יוסף באמבולנס לבית חולים.

עיקר טענות ההגנה:

1. גרסתו של יוסף, עד התביעה העיקרי, לוקה בפגמים הגלויים על-פניהם, ולא ניתן לבסס עליה מסכת ראייתית שתצדיק את המשך החזקתו של המשיב במעצר:
 - א. גרסתו של יוסף השתנתה מעת לעת, כשבתחילה טען שנפל במדרגות או על זכוכיות, ויחוס האשם למשיב נעשה בדברונו של מוסטפא, ששיבש כך את החקירה;
 - ב. מוסטפא לא ראה את היורה, לדבריו, ולא ניתן ליישב את התמיהה ולהשיב, כיצד זה יוסף ראה את היורה, ומוסטפא שישב עמו ברכב - ועוד בצד ממנו נורו היריות - לא ראה? ועוד - יוסף ומוסטפא מסרו שהירי בוצע מאחור, כך שברור שיוסף לא ראה את היורה;
2. תרמיל קליע שנמצא ליד מקום עמדו המשוער של היורה, לא נקשר לירי. התביעה אינה מסתמכת על התרמיל, ומציאותו לא תובא בכללן של הראיות.
3. אמינותם של יוסף ומוסטפא מעורערת בשל הסכסוך בין המשפחות, כשברור הרצון להפליל את המשיב.
4. מחדלי חקירה שללו-למעשה את יכולתו של המשיב להתגונן: לו היה המשיב נעצר סמוך לאחר המעשה - ניתן היה לבצע לו בדיקת שרידי ירי ובדיקת פרופרינט שהיו מוכיחות היעדר-קשר בין המשיב לבין הירי, לרבות החזקת נשק בידו. המשטרה טענה, במזכר שנרשם באיחור (18.09.19), שמעצרו של המשיב עוכב למשך ארבעה ימים עקב "חשש מאירועי אלימות קשים באם יבוצעו מעצרים", על-רקע רצח באותו יום, הקשור לסכסוך.
5. המשיב מסר בחקירתו גרסה מלאה, וכך אף בעימות שנערך בינו לבין יוסף, שהתנהגותו בעימות מלמדת על נקיפות-מצפון והפללה.

עיקר הראיות:

1. גרסתו של יוסף:
 - א. כשהגיע יוסף למוקד החירום, נרשם מפיו על "**חשד לירי**" [דו"ח פינוי נפגע, 12.09.19];
 - ב. שוטר שהגיע למוקד לאחר חבשת סנטרו של יוסף וטרם פינויו, שמע מפיו ש"נפל במדרגות" אך לשאלת השוטר ענה "שהוא מצטער על מה שאמר ומסר **שירו עליו** [כ] שהיה בתוך הרכב יחד עם בן-דוד שלו"
 - ג. נהג האמבולנס מר קאדי הסיע את יוסף עם מלווה לבית החולים, ומסר שיוסף אמר לו שהוא "נפל על זכוכית", אך המלווה אמר לו "תגיד למשטרה מה היה בדיוק ושהיה ירי" ויוסף אמר ש"**הרגיש ירייה**" [הודעתו 12.09.19]. כבר עתה יש לומר, כי מסקנתו של הסניגור המלומד, לפיה היה זה מוסטפא שליווה את יוסף באמבולנס, שורשה בטעות: השוטר אלירן ברגי הסיע את מוסטפא מהמוקד לתחנת המשטרה והשוטר גרא כהן התלווה ליוסף באמבולנס

[דו"חות המסומנים 49 ו-50 בתיק החקירה]. יוסף ומוסטפא מסרו כך אף-הם;

ד. בעת קבלתו בבית החולים בשעה 10:00 מסר יוסף ש"בעקבות ויכוח עם נהג סמוך
נורו מספר כדורים לעברו, חש כי אחד פגע בו באזור הסנטר" [מכתב שחרור, 12.09.19];

ה. בהודעתו שנגבתה בבית החולים כשעה לאחר האירוע, מסר יוסף **שהמשיב ירה** עליו
באקדח ששלף וגרם לפציעתו. המשיב היה קרוב אליו בעת הירי והיה לבדו. יוסף מסר את שמו
של המשיב רק לאחר שאלה ישירה של החוקר [הודעתו 12.09.19 10:35];

ו. בהודעתו שנגבתה בבית החולים שעות ספורות לאחר האירוע, מסר יוסף שראה
את המשיב, שעמד בצד שמאל של הרכב, שולף אקדח. יוסף אמר למוסטפא שייסע מהמקום
ואז, כשהביט לאחור, **ראה את המשיב יורה לעברם**, כך שהקליע חדר מבעד לחלון האחורי,
פגע בכיסא הנהג וניזן לפניו של יוסף. יוסף אמר שהוא בטוח שגם מוסטפא ראה את האקדח,
אף שלא שמע זאת ממנו [הודעתו 12.09.19 14:15];

ז. בהודעתו כשבוע לאחר האירוע, במענה לשאלות החוקר, מסר יוסף פרטים נוספים
וחידד גרסתו, ובין היתר מסר **שראה את המשיב שולף את האקדח** ומיד תפס את מוסטפא
ומשך אותו כי הבין שהמשיב עומד לירות [הודעתו 17.09.19];

ח. לאחר חקירה זו נערך עימות בין יוסף לבין המשיב, כשכל צד דבק בגרסתו [דו"ח
עימות 17.09.19 שעה 10:00];

ט. יוסף זומן שוב לחקירה לבירור פרטים שונים, ומסר: לרופאים במוקד אמר שנפגע
מירי ולא מזכוכית, בעת שבדקו אותו בחדר הטיפוליים שלא בנוכחות מוסטפא; שמוסטפא לא
היה עמו בעת פינויו באמבולנס והוא לווה על-ידי שוטר; ושסמס גרסתו מרצונו ולא שוכנע לכך
על-ידי מוסטפא [הודעתו 18.09.19];

2. גרסתו של מוסטפא:

א. בהודעותיו מיום האירוע, כשהראשונה נגבתה כשעה וחצי לאחר האירוע, מסר
מוסטפא שהמשיב, שהיה לבדו ועמד מטרים ספורים משמאל לרכב, קילל את השניים. מוסטפא
החל להשיב בקללות ואז שמע ירייה, יוסף תפס בכתפו ואמר לו שנפגע. בעת שהמשיב קילל לא
היה בידיו אקדח, ולאחר מכן מוסטפא לא ראה נשק אלא תנועות-ידיים לא ברורות. לאחר הירי
נותר המשיב במקומו [12.09.19, 10:48 ו-12:27];

ב. בהודעתו כשבוע לאחר האירוע, אישר מוסטפא שכשהמשיב קילל אותו, עצר את
הרכב והוציא את ראשו מחלון הנהג וקילל את המשיב [הודעתו 17.09.19];

ג. לאחר גביית הודעתו האחרונה, נערך עימות בין מוסטפא למשיב: מוסטפא חזר על
גרסתו, והמשיב הכחיש וטען כי השניים רדפו אחריו [דו"ח עימות 17.09.19 10:15];

3. גרסת המשיב:

א. בהודעתו מיום 15.09.19, אותה מסר לאחר התייעצות טלפונית עם סניגורו, הכחיש המשיב את המיוחס לו, הכחיש את הימצאותו במקום ובזמן הנטענים ואף הכחיש שפגש ביוסף ובמוסטפא והחליף עמם קללות. רק לאחר זמן ניכר ובמענה לשאלות ישירות שהמטיר החוקר, הודה המשיב כי אכן היה אירוע במועד בזמן הנטענים: המשיב עמד במקום לבדו, מוסטפא עבר לידו ברכב בו נהג ולידו אדם נוסף, מוסטפא והמשיב החליפו קללות, ואז מוסטפא נסע לאחור והמשיב נמלט. כשהגיע לביתו, הסמוך למקום, שמע קול ירי;

ב. בהודעתו מיום 17.09.19, שב המשיב על עיקרי גרסתו וסרב לענות על חלק מהשאלות;

דין ומסקנות - קיומן של תשתית ראייתית ושל עילת מעצר:

1. דבריו של יוסף מבססים, ואפילו לבדם, תשתית ראייתית (לכאורית) מוצקה:

א. גרסתו של יוסף מלאה ומפורטת, ועיקריה נמסרו בהזדמנות ראשונה כבר במוקד החירום. הסניגור טעה לחשוב שמוסטפא 'תדרך' את יוסף בעת פינויו באמבולנס מהמוקד לבית החולים, אך למעשה לא היה שם מוסטפא אלא שוטר. ניסיונו הקצר של יוסף לטעון למקור תמים של פציעתו מובן ואף שגור בעניינים דומים, ואין לתת לכך משקל שכן יוסף מסר מיד שמקור הפציעה בירייה, ומכאן ואילך לא שינה מדבריו ואף הוסיף פרטים [והשוו מקל וחומר לע"פ 3705/17 אבו עראר נ' מ.י. (2018)];

ב. תיאורו של יוסף את מקור הירי והפגיעה תואם את מסקנות חקירת מז"פ [דו"ח מסכם, 12.09.19];

ג. סימני אי-נוחות, שנראים לדעת הסניגור בהתנהגותו של יוסף בעת העימות המוסרט בינו לבין המשיב, אינם מצביעים על גרסה שקרית, ויכול שמתיישרים עם מצב לא-נעים ואף מפחיד בו נמצא יוסף, צעיר יליד 1999.

ד. מכל מקום, לא הגיעה השעה להעמיק חקור במהימנותו של יוסף, שהלא קיומן של ראיות לכאורה, לצרכי מעצר עד תום ההליכים, נקבע לפי המבחן של "אם נאמין": "אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?" [בש"פ 215/19 סלאימה נ' מ.י. (2019); בש"פ 8087/95 זאדה נ' מ.י., פ"ד (נ) 133, 167-163 (1996)]. ובמילים אחרות - שופט המעצרים אינו אמור להכריע בשאלת מהימנותם של עדים, דבר הנעשה בהליך העיקרי, כאשר עליו לבחון את חומר החקירה "על פניו", ולהתרשם מהפוטנציאל הראייתי הטמון בחומר חקירה זה [בש"פ 5899/12 כנעאני נ' מ.י. (2012)]. זאת ככלל, בכפוף לכך שלא נתגלו פירוט מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על חולשה של ממש בתשתית הראייתית לכאורית [בש"פ 2751/18 אבו עסא נ' מ.י. (2018)]. התפתחותה של גרסה ואף קיומם של הבדלי גרסאות של עד, אינם שוללים את האפשרות

להסתמך על דבריו בשלב זה, אם קיים הפוטנציאל של סיכוי סביר להוכחת האשמה בתיק העיקרי [בש"פ 1366/17 אלזיאדנה נ' מ.י. (2017); בש"פ 5437/14 קובין נ' מ.י. (2014)];

2. גרסתו של מוסטפא, שטען שלא ראה אקדח בידיו של המשיב, אינה סותרת את דבריו של יוסף: אפשרי הדבר וגם סביר, שמוסטפא שנהג לא ראה את האקדח, שיוסף ראה כשהביט לאחור - והלא מדובר באירוע קצר ומהיר של שניות ספורות - אך דבריו משתלבים עם גרסתו של יוסף, לרבות שמיעת הירייה. דבריו הזהירים של מוסטפא אינם מתיישבים עם הטענה להעללת-שווא, שאחרת היה גם מוסטפא טוען שראה את המשיב יורה.

3. עצם העובדה שקיים סכסוך דמים בין המשפחות איננה בהכרח פוגעת במהימנות העדים [לענין מהימנותם של עדים 'מעוניינים' או 'נוגעים בדבר' ראו ע"פ 7532/12 איטל נ' מ.י. (2016)].

4. השיהוי במעצרו של המשיב, אף שכתובתו ידועה, מוסבר בכך שהמשטרה בחרה להמתין עד רגיעת הרוחות שסערו ביישוב עקב מעשה-רצח שארע ביום האירוע ועל-רקע הסכסוך [מזכר מיום 18.09.19, מסומן 8 בתיק החקירה]. ההסבר סביר ואין מקום לחשוד באמתותו, על-פני הדברים ולשלב-זה. לטענת ההגנה, שלל שיהוי זה את יכולתו של המשיב ליהנות מתוצאה מזכה של בדיקת שרידי ירי או של בדיקת פרופרינט, אך מדובר בטענה ספקולטיבית שאין בכוחה להתמודד עתה עם "היש הראייתי", ושתבחן בתיק העיקרי מול מכלול הראיות [ע"פ 3669/14 גולן נ' מ.י. (2016), ע"פ 7255/14 אנטקלי נ' מ.י. (2016), ע"פ 4887/15 גנסון נ' מ.י. (2016), ועוד]. כך בוודאי בשלב הבחינה הלכאורית של הראיות.

5. לנוכח האמור לעיל, אני מוצא שהונחה תשתית ראייתית לכאורית להמשך מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בעניינו. טיב המעשה ונסיבותיו מצביעים על עילת מעצר מוחשית של מסוכנות, אף מעבר לעילת המסוכנות הסטטוטורית.

ניתנה היום, י"א תשרי תש"פ, 10 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.